N°. 143.

DE GRONDWET.

VERSCHIJNT
Alle dagen, behalve Zon- en Feestdagen.

PRIJS DER ADVERTENTIEN:
Van één tot [illegible] regels . . . . . . ƒ 1.00.
[illegible] regel meer . . . . . . » 0.15.
[illegible]

WOENSDAG 9 NOVEMBER.

UITGEVERS-DIRECTEUREN:
JOH. NOMAN en ZOON, te 's Gravenhage.
Brieven franco aan het Bureau De Grondwet.
Jan Hendrikstraat, n°. 259.

ABONNEMENTSPRIJS:
Voor 's Gravenhage per 3 maanden . . . . . .
Voor de overige steden des Rijks . . . . . .

Hoofd-Bureau voor Ned. Oost-Indie:
VAN HAREN NOMAN EN KOLFF, te Batavia.
Prijs franco per Landmail voor Java en buitenbezittingen per jaar, met vooruitbetaling bij het nemen van het abonnement ƒ 60, Ned. Cour.

BERIGT.

Het heden, door ons medegedeelde wets-voorstel tot afschaffing van het Tonnegeld, den accijns op het geslagt, en van alle belastingen op den invoer van slagtvee en versch vleesch, is, aan ons Bureau, afzonderlijk voor den prijs van 10 cents verkrijgbaar gesteld.

De Handelmaatschappij.

XI.

DE NIEUWE OVEREENKOMST.

Sedert ons vorig artikel is het antwoord der Regering op het voorloopig verslag publiek gemaakt, en daarin medegedeeld, dat in 1852 aan de Maatschappij is betaald voor commissieloon, à $2\frac{1}{2}$ pct. ƒ 1,566,373.44
Voor provisie aan de factorij . . » 148,000.00

Te zamen. . ƒ 1,714,373.44

Om het geheele bedrag, aan de Maatschappij betaald, te kennen, moet hier nog bijgevoegd worden, de provisie voor verzending en bestelling van goederen en van specie, alsmede de provisie voor gedane betalingen; in 1850 werd daarvoor aan haar ruim ƒ 74,000, in 1851 ruim ƒ 65,000 uitbetaald; wij meenen het bedrag over 1852 gerust te kunnen stellen op . . » 65,000.00

Voor alle hare werkzaamheden zal dan in 1852 aan de Maatschappij betaald zijn . . ƒ 1,779,373.44

In ons artikel IV (*Grondwet* N°. 106) hadden wij het [illegible] 56, dus ruim ƒ 130,000 te laag [illegible] het mogelijk zal kunnen bijdragen, om [illegible] stellen in onze cijfers. Voor ons zelven [illegible] in de enkele gevallen, waarin [illegible] dat, heid bekend waren, maar uit [illegible] opgemaakt worden, wij de cijfers zoo [illegible] dat eene latere officiële mededeeling steeds [illegible] blijken, dat het werkelijke cijfer voor ons betoog en redenering gunstiger is dan het door ons geraamde cijfer.

Een ander bewijs hiervan mogen wij niet verzwijgen. In ons artikel IX (*Grondwet* N°. 137) toonden wij aan, dat de invoer van Nederlandsche fabriekwaren, met certificaten van oorsprong op Java, over 1852, waarschijnlijk ruim ƒ 7,400,000 zou bedragen hebben. In eene der met de laatste mail ontvangen Java-couranten, is opgenomen een door het Gouvernement aldaar medegedeeld voorloopig overzigt over den handel en scheepvaart op Java en Madura in 1852. Onder meerdere belangrijke bijzonderheden, die het moeten doen betreuren, dat de Regering dit overzigt nog niet in de Staats-Courant heeft doen opnemen, wordt ook medegedeeld, dat de invoer van katoenen lijnwaden uit Nederland met certificaten van oorsprong, in 1852 bedragen heeft ƒ 6,331,921 of wel bijna 13 ton meer dan in 1851 toen het slechts ƒ 5,032,521 bedroeg. Wij hadden de vermeerdering in 1852 over alle die goederen op ruim 7 ton geschat; het officiële cijfer doet zien, dat *alleen aan katoenen lijnwaden* voor 6 ton *meer* is ingevoerd, dan door ons *voor het geheel* geraamd was.

Nu wij toch spreken van den invoer op Java, vooral van katoenen lijnwaden, zal men het ons wel ten goede houden, dat wij nog enkele andere bijzonderheden hier mededeelen, bijv. wat den invoer aan katoenen lijnwaden uit Engeland betreft; van daar werd in 1851 voor ƒ 1,487,050 ingevoerd, of ƒ 2,454,529 meer dan uit Nederland; in 1852 daarentegen was die invoer uit Engeland ruim 12 ton *verminderd* en bedroeg slechts ƒ 6,267,924, terwijl die invoer uit Nederland met 13 ton *vermeerderd* was tot ƒ 6,331,921 bedroeg, of wel ƒ 63,997 *meer* dan de invoer uit Engeland. Wij zagen, bewijst de ondervinding niet, dat de Engelschen in 1850 te veel en te spoedig vooruitgeeneld waren? [illegible] particuliere handelsstand, hen niet alleen ingehaald, maar reeds voorbij gestreefd.

Wat den geheelen invoer aan katoenen lijnwaden van vreemd fabrikaat betreft, is het verschil dat ten nadeele van Nederland in 1851 nog ƒ 4,286,951 bedroeg, in 1852 verminderd tot ƒ 1,638,073. Aan vreemd fabrikaat werd in 1851 ingevoerd voor ƒ 9,319,472; aan Nederlandsch voor ƒ 5,032,521. In 1852 daarentegen aan vreemd fabrikaat voor ƒ 7,969,994; aan Nederlandsch voor ƒ 6,331,921.

Wij voegen er dit nog bij: van 1840 tot 1851, dus in 12 jaren werd op Java aan katoenen lijnwaden van Nederlandsch fabrikaat ingevoerd voor ƒ 64,231,573 of gemiddeld per jaar ƒ 5,352,631. De invoer in 1852 is ƒ 6,331,921, of *bijna één millioen hooger* dan de gemiddelde invoer over de laatste 12 jaren; slechts in drie jaren namelijk in 1840, 1842 en 1846 werd het cijfer van den invoer in 1852 overtroffen.

Waren wij niet bevreesd, te uitvoerig te worden, wij zouden nog vele andere merkwaardige feiten uit dat overzigt mededeelen: nu keeren wij terug tot het eigenlijk onderwerp van dit artikel, en zullen de vraag door de Regering gesteld behandelen; weegt het financiële voordeel op tegen eene verlenging der verpligte consignatie voor nog vijf jaren?

Uit de Memorie van Toelichting bij het vorig wetsontwerp bleek, dat de besparingen, de rekening van 1851 tot grondslag nemende, over 1854 eene som van ƒ 305,089.44 en van 1855 af jaarlijks ƒ 428,634.16 zou bedragen.

Uit de Memorie van Beantwoording blijkt nu, dat het voordeelig verschil, de rekening van 1852 tot grondslag nemende, over 1854, ƒ 342,795.18 en na 1854 telken jare ƒ 485,192.77 zal bedragen.

Dit laatste cijfer nemen wij aan als waar, en zullen eerst onderzoeken, of het een financieel voordeel zal zijn, niet in vergelijking met den tegenwoordigen toestand, dat kan door niemand betwijfeld worden, maar in vergelijking met den toestand, die na 1854 zou plaats hebben, indien de tien millioen afgelost [illegible] de Regering dus vrijheid verkreeg, [illegible] producten zoodanig te beschikken [illegible] ken gevorderd [illegible] belang van den staat, voor [illegible] Oost Indische bezittingen, en voor de groote belangen van handel, scheepvaart en nijverheid in Nederland.

Bij de nieuwe overeenkomst behoudt de Regering zich voor, om 200,000 picols koffij en 150,000 picols suiker in Indie te verkoopen. Wat de koffij aangaat, zal dit in den tegenwoordigen toestand weinig verandering maken, tenzij de productie van koffij op Sumatra binnen [illegible] dan 200,000 picols geleverd worden [illegible] op hetgeen in het verslag over Indie van 1850, pag. 63 gezegd wordt, ons niet onwaarschijnlijk voorkomt. Mogt dit het geval worden, dan zou ook hetgeen de koffij van Padang meer bedroeg dan 200,000 picols zoo mede al de koffij van Menado, aan de maatschappij moeten geconsigneerd worden. Maar wij moeten hier eene vraag doen: de Regering zegt, Mem. van Toel. ad art. 1 *b*. »De Padangkoffij is begrepen in de hoeveelheid, welke volgens art. 1 in Indie zal mogen »worden verkocht.« Wij vragen: *was de Padangkoffij ook begrepen in art. 1 der overeenkomst van 15/16 Februarij 1853?* Wij meenen van het tegendeel zeker te zijn; het was ook zeer natuurlijk, het is toch volkomen waar, wat in het voorloopig verslag gezegd wordt: »Nu »is van den aanvang af, dat de Padangkoffij voor »Gouvernements rekening is gesteld, overeengekomen, »dat deze niet zou behooren tot de Indische producten, »die door tusschenkomst der Nederlandsche Handelmaatschappij naar Nederland worden geconsigneerd.« Men heeft hier de waarheid gezegd, maar ook de geheele waarheid? Was bij die overeenkomst met de maatschappij niet bepaald, dat de Padangkoffij *nimmer* zou begrepen worden, onder de Indische producten, die aan de maatschappij moesten geconsigneerd worden, *ook* onder het toen bestaande contract, *ook* onder het contract, waarover toen onderhandeld werd, dat op $\frac{2}{3}$ Julij 1849 gesloten, en bij de wet van 14 September 1849 (*Staatsblad* n°. 42), is goedgekeurd? Moet het antwoord op die vraag bevestigend zijn, en wij meenen er volkomen zeker van te wezen, dan is de hoeveelheid koffij, die in Indie verkocht zal mogen worden, bij de overeenkomst van $\frac{2}{3}$ Julij 1853, niet van 150,000 tot 200,000 picols verhoogd, maar van 150,000 picols, zoo als zij bij de overeenkomst van $\frac{1}{1}\frac{5}{6}$ Februarij 1853 bepaald was, *tot 80,000 picols verminderd*. De opbrengst der Padang-koffij wordt toch nu reeds door de Regering op 120,000 picols geschat.

Wij willen aannemen dat de oogst der Padang koffij in de eerste vijf jaren niet grooter zal worden. Wij zouden bij onze berekening ook gaarne hebben willen aannemen, dat de Regering van hare bevoegdheid dadelijk gebruik maken en telken jare 80,000 picols Menado en Javakoffij in Indie zou verkoopen, tot een gemiddelden prijs van ƒ 25, en dat zij daar door twee millioen minder aan specie, telken jare, zou hebben behoeven uit te zenden; maar het antwoord der Regering laat niet toe, de berekening voor haar zoo gunstig te maken. De verklaring is stellig; zij is niet voornemens om Javakoffij in Indie te verkoopen; wat de Menadokoffij betreft, zal zij het niet doen voor dat [illegible] dus het gevoelen van den vorigen Gouverneur Generaal van Neerlandsch Indie, den Heer Rochussen, volstrekt niet te deelen, die van meening is, dat, om aan de vrijhaven van Menado een meer levenswekkend element te schenken, het volstrekt noodig is, om die koffij, zoo uitnemend geschikt om regtstreeks in de behoefte der Westkust van Amerika en in die van Australie te voorzien, ter plaatse [illegible] te verkoopen. Of zou mogelijk de Regering vreezen, een levenswekkend element aan [illegible] te schenken? Hoe dit zij, wij gelooven dat de Heer Rochussen er gerust op kan wezen, dat die koffij *immer in Indie zal verkocht worden* [illegible] zullen het spoedig genoeg vorderen; maar of die koffij *te Menado* zal verkocht worden, houden wij voor minder zeker; moet er verkoop plaats hebben, dan zal, indien wij ons niet bedriegen, de Minister verlangen, dat die verkoop *op Java* geschiede.

Behalve de Padang, — zal ook de Menado koffij in Indie verkocht worden; het bedrag der laatste soort zullen wij dooreen jaarlijks op 30,000 picols stellen, [illegible] niet te laag, de prijs gemiddeld op ƒ 25 per [illegible] hooger dan die naar alle waarschijnlijkheid [illegible] het bedrag zal dan zijn ƒ 750,000, [illegible] minder aan specie zal [illegible] [illegible] het de Regering, wat de suiker aangaat, van hare bevoegdheid dadelijk geheel gebruik zal maken, en telken jare 150,000 picols suiker tegen ƒ 14 per picol, de hoogste prijs tot nog toe in enkele jaren verkregen, in Indie zal verkoopen, en dus ƒ 2,100,000 minder behoeven uit te zenden, of met de opbrengst der koffij te zamen ƒ 2,850,000.

Het nadeelig verschil tusschen ontvangsten en uitgaven in Indie, voor zooveel daarin door geld of geldswaarde en niet door goederen moet voorzien worden, bedraagt echter tegenwoordig, wij stellen ƒ 11,350,000, dit zal zeker niet te hoog geraamd zijn, in 1849 [illegible] bedroeg het toch gemiddeld telken jare [illegible] ƒ 520,000 meer, en zal dus in het meest gunstige [illegible] jaarlijks nog acht en een half millioen moeten [illegible] worden, door stortingen van de Handel[illegible] door afgifte van wissels, of door uitzending van specie.

Bij den vroegeren wisselkoers [illegible] eerste wijzen van voorziening in de [illegible] dit het geval niet meer, [illegible] muntstelsel geregeld [illegible] zoo groot worden, dat die bron van geldinkomsten als

geheel opgedroogd kan en *moet* beschouwd worden.

Wij hebben daar de zinnebeeldige uitdrukking gebruikt van den Minister, zich bediend in de Memorie van Beantwoording; hoe echter de Minister meende, dat *toevallige gebeurtenissen of zamenloop van omstandigheden*, die bron (het afgeven van wissels) plotseling zouden hebben doen opdroogen, verklaren wij niet te begrijpen; maar nog onverklaarbaarder is het ons, dat de Minister meent te mogen vertrouwen, dat die opdrooging slechts *tijdelijk* zal zijn, en dat die bron, waardoor de Indische dienst in groote mate verzekerd was, later weer milde zal vloeijen.

Onverklaarbaar is ons, wij herhalen het, die meening; nog onverklaarbaarder dat vertrouwen. Heeft de Minister er dan niet op gelet, dat in de laatste jaren de wissel in Zuid-Azië steeds langzaam maar gestadig is gestegen? Weet hij niet dat de hoogst aanzienlijke uitzendingen van zilver uit Engeland derwaarts, met elke mail, sedert bijna een jaar, die rijzing niet hebben kunnen tegen gaan? Het kan hem niet onbewust zijn dat vooral in de laatste maanden, die rijzing op alle geldmarkten in Zuid Azië snelle vorderingen heeft gemaakt; meende hij, waarlijk dat niettegenstaande het onderling verband der verschillende wisselmarkten, Java zich op den duur aan dien invloed zou hebben kunnen onttrekken? Was het hem onbekend, dat, wanneer eene enkele wisselmarkt, in afwijking van alle omringende, aan de trekkers onevenredige voordeelen oplevert, die markt zeer spoedig met wissels van alle andere plaatsen overstroomd wordt? Acht hij dat eene toevallige gebeurtenis, of het gevolg van een zamenloop van omstandigheden, wat reeds een jaar geleden door tegenstanders der Indische muntwet als onvermijdelijk werd voorspeld.

Heeft hij het uitmuntende betoog van den Heer van Zuylen van Nijevelt, de kernachtige redenering van den Heer van Hall, om van meer anderen niet te spreken, dan zoo geheel vergeten? Vleit hij zich waarlijk dat het maar een *tijdelijke* storing zal zijn? Wij weten op dit alles geen ander antwoord te geven, dan alleen te herhalen, dat *en* de meening, *en* het vertrouwen van den Minister ons even onverklaarbaar zijn.

Dat die stijging van den wisselkoers in Zuid-Azië, en de hoogere waarde van het zilver aldaar blijvend zullen zijn, moet duidelijk wezen voor allen die eenigzins met wisselzaken bekend zijn. Hoe het tegengesproken of betwijfeld kan worden, schijnt ons onbegrijpelijk, na het uitmuntend en helder betoog over de rijzing van den wisselkoers te Batavia, als ingezonden stuk geplaatst in de Amsterdamsche Courant van 20 October II.

Het gedeelte voordeel der nieuwe overeenkomst, staat met dit punt in zoo naauw verband, dat wij er in ons volgend artikel nog op moeten teregkomen.

Binnenland.

Staten-Generaal.

Tweede Kamer.

Onder vele andere stukken en wetsontwerpen, zijn, in de zitting van heden, ingekomen:

twee wetsontwerpen, regelende het herstel van het muntwezen in N. Indië;

een wetsontwerp, houdende bijdrage voor het fonds van het Handelsmuseum;

eene aanbeveling van 3 candidaten voor de bestaande vacature in den Hoogen Raad, waarop geplaatst zijn de heeren Mr. H. Provó Kluit, raadsheer in Amsterdam; F. F. Karseboom, advoc. generaal bij het prov. geregtshof in N. Holland; Mr. Wiardi Beckman, raadsheer in het prov. geregtshof; J. O. de Jong van Beek van Donk, officier van justitie bij de arrond. regtb. te Utrecht; M. J. van Gilyn Vitringa, raadsh. in het prov. geregtshof van Gelderland en J. P. W. Pape, officier van justitie bij de arrondissements regtbank te 's Bosch.

Eindelijk is ingekomen een, door *negen* leden der Kamer aangeboden, hoogst gewigtig wetsvoorstel, dat wij in de gelegenheid zijn gesteld, reeds heden onzen lezers mede te deelen. Bij de aanbieding heeft de Heer de Man kortelijk de aanleiding tot en de strekking van dat voorstel toegelicht. Plaatsgebrek gebiedt ons deze redevoering, niet minder bekend dan het voorstel, eerst *morgen* mede te deelen.

Voorstel van Wet, ingevolge artt. 110 en 111 der Grondwet, tot afschaffing met 1 Januarij e. k. van het *tonnegeld*, den *Rijks-accijns op het geslagt en zuivere belastingen op den invoer van slagtvee en versch vleesch*, in de zitting der Tweede Kamer, van heden, Dingsdag den 8sten November, gedaan door de heeren:

Mr. J. M. de Man, C. Tenten Bruggen Hugenholtz, Mr. P. P. van Bosse, Dr. W. R. van Hoëvell, Mr. J. R. Thorbecke, R. Reinders, Jhr. G. E. C. K. Dommer van Poldersveldt, Mr. D. van Eck en Mr. L. D. Storm.

Wij WILLEM III, bij de gratie Gods, Koning der Nederlanden, Prins van Oranje-Nassau, Groot-Hertog van Luxemburg, enz. enz. enz.

Allen, die dezen zullen zien of hooren lezen, salut! doen te weten:

Alzoo Wij in overweging genomen hebben, dat het noodig is maatregelen te nemen, welke strekken kunnen om den aanvoer van levensmiddelen zoo veel als moedigen, en in de tegenwoordige duurte der eerste levensbehoeften te gemoet te komen,

dat het belang van 's rijks schatkist toelaat tot eene duurzame vermindering van lasten over te gaan;

Zoo is het, dat Wij, den Raad van State gehoord, en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

Art. 1. De belasting, die, onder de benaming van tonnegeld, geheven wordt van alle schepen, welke ter zee of langs de wadden het Rijk inkomen of uitgaan, wordt met den 1 Januarij 1854 afgeschaft.

De verpligting evenwel, om die schepen te doen meten, door het XXVste hoofdstuk der Wet van 26 Augustus 1822 (*Stbl.* n°. 38), gewijzigd door de Wet van 8 Augustus 1850 (*Stbl.* no. 47) voorgeschreven, blijft bestaan.

Art. 2. In art. 8 van de Wet van 8 Aug. 1850 (*Stbl.* n°. 47) wordt in de zinsnede „*hetzij door die schepen aan een verhoogd tonnegeld.... te onderwerpen*," het woord *verhoogd* weggenomen.

Art. 3. De accijns op het geslagt wordt met den 1 Januarij 1854 afgeschaft.

De Wet van 2 Aug. 1822 (*Stbl.* n°. 34) gewijzigd door de Wetten van 2 Jan. 1832 (*Stbl.* n°. 5), van 14 Dec. 1841 (*Stbl.* n°. 66) en van 28 April 1852 (*Stbl.* n°. 96) wordt met dat tijdstip ingetrokken.

Wij behouden ons niettemin voor, in die gemeenten, waar de heffing der gemeente-opcenten op den rijks accijns op het geslagt volgens de rijkswetten geschiedt, de bepalingen dier wetten van kracht te laten, doch alleen voor zooveel zij de verzekering der heffing ten doel hebben, en niet langer dan uiterlijk tot op den 30 Junij 1854.

Art. 4. Het tarief van regten, gevoegd bij de Wet van 19 Junij 1845 (*Stbl.* n°. 28), laatstelijk gewijzigd door de Wet van 9 Sept. 1853 (*Stbl.* no. 101), wordt nader gewijzigd door de weglating der posten sub A en de invoeging der posten sub B, hieronder vermeld.

A.

		Maatstaf.	Regten bij invoer.
Slagtvee,	stieren, ossen, koeijen en vaarzen	het stuk	*f* 0.50
»	bokkelingen en kalveren	»	» 0.10
»	varkens	»	» 0.05
»	schapen	»	» 0.10
»	lammeren	»	» 0.05
Vleesch,	allerlei vleesch of vet, versch of gezouten	100 p.	» 8.00
»	gerookt of gedroogd	»	» 10.00
»	schapenvleesch, mitsgaders varkensvleesch, spek en reuzel, versch of gezouten	»	» 1.00
»	gerookt of gedroogd	»	» 1.25

Renvooijen.

Hammen. Als vleesch, schapen en varkensvleesch, enz.

Worst. Als vleesch. Allerlei vleesch of vet.

B.

	Maatstaf.	Regten bij invoer.
Slagtvee, stieren, ossen, koeijen, vaarzen, bokkelingen, kalveren, varkens, schapen en lammeren	het stuk	vrij.
Vleesch. Allerlei vleesch en vet, niet gezouten noch gerookt of gedroogd en niet afzonderlijk belast (1)		
Allerlei vleesch en vet, spek, hammen en worst, alleen gezouten	100 p.	*f* 1.00
Allerlei vleesch en vet, spek, hammen en worst, gerookt, of gedroogd	»	» 1.25

Lasten en bevelen, dat deze in het *Stbl.* zal worden geplaatst, en dat alle ministeriële departementen, autoriteiten, collegiën en ambtenaren, wien zulks aangaat, aan de naauwkeurige uitvoering de hand zullen houden.

(1) Hieronder is ook begrepen het vleesch en vet, dat in verschen staat, en dus niet in tonnen, vaten of andere emballadie verpakt, alleen met eenig los zout is bestrooid of besprenkeld, ter afwering van oogenblikkelijk bederf.

MEMORIE VAN TOELICHTING.

Blijkens de eerste paragrafen van het voorloopig verslag omtrent het wetsontwerp houdende aanwijzing van middelen tot dekking van de uitgaven begrepen in de Staatsbegrooting voor 1854, is bij het onderzoek van dat ontwerp in de afdeelingen ernstig gehandeld over het belangrijke vraagstuk, in hoe ver de finantiële toestand des Rijks, in verband met de tegenwoordige rijzing van den prijs der levensmiddelen, aanleiding kan en mogt geven tot eene vermindering van belastingen. In algemeene trekken zijn de hoofdredenen bijgebragt, die in de afdeelingen tot eene toestemmende en ontkennende beantwoording van die vraag hebben geleid.

Na de opmaking van dat verslag is aan de Kamer ingediend een wetsontwerp, strekkende tot bekragtiging van het Koninklijk Besluit van 15 Sept. 1853 (*Staatsbl.* n°. 103), door hetwelk de invoerregten op granen en sommige andere levensbehoeften tot een bloot nominaal bedrag zijn verminderd.

Uit deze laatste wetsvoordragt, evenzeer als uit de verklaring door den Minister van Financien bij het indienen van de Staatsbegrooting voor het jaar 1854 afgelegd, kan men gereedelijk besluiten dat de Regering niet voornemens is, tot leniging van den druk, uit de tegenwoordige duurte van levensmiddelen ontstaande, eenig ander voorstel tot vermindering van belasting te doen.

De ondergeteekenden zijn overtuigd dat de tijdomstandigheden meer vorderen dan door de regering wordt voorgesteld. Zij nemen daarom de vrijheid aan de Kamer in overweging te geven, om ten deze gebruik te maken van het regt van initiatief, haar door art. 110 en 111 der Grondwet toegekend. Zij meenen dat de finantiële toestand des Rijks allezins toelaat tot eenige vermindering van lasten over te gaan. Al deelde men het gevoelen der Regering omtrent dit onderwerp aan den dag gelegd, in de bestaande omstandigheden, nu de prijs der levensmiddelen tot eene ongewone hoogte stijgt, achten de ondergeteekenden nu verder uitstel ten eenemale onraadzaam.

Zij hebben derhalve de eer aan de Staten Generaal in overweging te geven [illegible] eerbiediglijk het voorstel te doen tot afschaffing van twee belastingen: het tonnegeld van de zeeschepen en den accijns op het geslagt.

De gronden, die hen tot dit voorstel hebben bewogen, meenen zij alhier te mogen ontwikkelen.

I. In de eerste plaats meenen zij de vraag te moeten onderzoeken of de finantiële toestand des Rijks toelaat dat de beide middelen aan 's Rijks inkomsten worden ontnomen.

Tot dat onderzoek is noodig:

a. Een algemeen overzigt van den tegenwoordigen toestand onzer geldmiddelen, vergeleken met dien van de vorige jaren, en met het oog op de toekomst.

b. Eene beschouwing in het bijzonder van de begrooting, die voor het volgende jaar is aangeboden.

Ad. *a.* Wat onze finantiële toestand op het oogenblik in vergelijking met vroegeren tijd is, kan men het best, met een enkelen oogopslag leeren uit het algemeen overzigt van de Staats-ontvangsten en uitgaven gedurende de tien laatste jaren, en uit de beide tabellen n°. 109 *a* en *b* in het vorige jaar door de Regering, bij de indiening der begrooting voor 1853 overgelegd.

Menigmalen is melding gemaakt van den gunstigen toestand onzer geldmiddelen sedert 1849: de oorzaken, die dezen toestand te weeg bragten, leert men het best uit die tabellen kennen. Het blijkt toch onwederlegbaar daaruit dat, indien de ruimere uitkeeringen uit de Oost-Indische geldmiddelen in die tabellen vermeld, er toe hebben bijgedragen, om aanzienlijke batige sloten in de schatkist over te laten, na aftrek van de belangrijke sommen voor het muntwezen en voor de amortisatie van schuld besteed, en na de volledige dekking van het tekort van 1848, ook het ruimere bedrag van de gewone middelen en inkomsten, maar vooral de besparing van uitgaven daartoe krachtig hebben medegewerkt. Gaat men na dat volgens de opgaven in de bijlage n°. 76 tot de begrooting van 1854 behoorende, de uitgaven over 1852 nog geene 69 millioen bedroegen, niettegenstaande er zooveel meer geld dan vroeger tot nuttige en door den tijd productieve uitgaven, ook in dat jaar zijn gedaan — en vergelijkt men daarmede de uitgaven van het jaar 1847, die na aftrek van hetgeen toen voor het muntwezen noodig was, de som van 72 millioen nog te boven gingen, dan zal men gewis die stelling nog nader bevestigd zien.

De ondergeteekenden meenen daarop in de eerste plaats te moeten wijzen, omdat het (buitengewone omstandigheden, zooals van zelf spreekt, uitgezonderd) van de wetgevende magt afhangt, die voorname oorzaak van onzen geldelijken vooruitgang bij voortduur te doen werken: maar ook omdat zij het niet ongepast achten, daarop te wijzen op de gelukkig gevolgen der grondwetsherziening van 1848.

Maar ook de gestadige en voortdurende vooruitgang van de opbrengst der belastingen bragt het hare bij tot den meer gunstigen toestand, waarin de Staat zich thans bevindt. Die oorzaak van vooruitgang, gevolg van toenemende bevolking en algemeene welvaart, en van de verbetering in onderscheidene fiscale wetten, gepaard met vermindering van lasten, zal ook niet ophouden te werken, wanneer geene buitengewone rampen ons land treffen.

Eindelijk de ruimere bijdragen van de koloniale geldmiddelen. Deze bron van inkomsten vloeide in de laatste vier jaren steeds milder en milder. Gegronde vrees voor het opdroogen dier bron bestaat er niet. Meermalen is met nadruk gewezen op het wisselvallige dier inkomsten. Maar wanneer men de ondervinding van de laatste twintig jaren raadpleegt, kan men die vrees niet anders dan dikwijls zeer overdreven noemen. Het is waar, de mogelijkheid is daar, dat het middel van gemise der koloniale bijdragen, de voortbrengselen der koloniën, in prijs terugga, en dat daaruit eenige misrekening ontsta. Maar is het denkbaar, dat zoo iets in de eerste jaren geschiede? Wanneer men het oog vestigt op de alom zoo sterk toenemende consumtie, waarmede de toeneming der productie geenen gelijken tred houdt, dan is er weinig vrees voor eene althans aanzienlijke en algemeene prijsvermindering. En houdt men daarbij in 't oog, dat de inkomsten van onze O. I. bezittingen voortvloeijen uit de belastingen, die daar geheven worden — dat de winst op de producten slechts een ondergeschikt gedeelte uitmaakt van de som van *f* 34,500,000, waarop men bij het opmaken van de begrooting, als bijdrage rekent, — dan voorzeker is er geen [illegible] beheer dier koloniën weinig vrees, dat deze bijdrage tot de middelen, die uit de inkomsten dier [illegible]

spruit (geheel onvoorziene voorvallen wederom uitgezonderd) belangrijk zullen teruggaan. — Van 1832 tot en met 1851, dus gedurende twintig jaren, werd uit de koloniale kas in 's Rijks schatkist overgestort (blijkens de bovengenoemde tabel n°. 1095), eene som van . . . ƒ 227,856,488.82½

Die som is na het opmaken dier tabel in 1851 nog vermeerderd (wet van 17 Dec. 1852, *Stbl.* n°. 206) met. . . » 1,882,698.15½

Te zamen. . ƒ 229,739,186.98

zijnde alzoo gemiddeld ƒ 11,486,959.34½ per jaar. Eene zoodanige opbrengst, sedert twintig jaren voortdurend en bijna regelmatig klimmende, mag men niet al te zeer onder de wisselvallige tellen.

Die oorzaken van vooruitgang zouden, naar het oordeel van velen, reeds vroeger eene vermindering van lasten hebben gewettigd. Meermalen werd door velen met klem daarop aangedrongen. De Regering meende echter destijds, dat de tijd nog niet gekomen was, waarop men aan de schatkist bronnen van inkomst mogt ontnemen, zonder daarvoor nieuwe in de plaats te stellen. De beweegredenen, die destijds voor dat gevoelen werden aangevoerd, zijn thans vervallen. Immers werd door de Regering vooral daarop gewezen, dat de vermeerdering van de opbrengst der belastingen een verschijnsel was, dat zich eerst eenige jaren moest vertoonen, voor dat men daarop staat konde maken. Nu heeft de vermeerdering van opbrengst zich, ook gedurende het loopende dienstjaar, volkomen bevestigd, ook voor het volgend dienstjaar bestaat deswege geene gegronde zorg.

Over 1850 bedroeg de raming van de opbrengst der belastingen, volgens den staat n°. 54 van de begrooting, voor dat jaar ƒ 53,336,972.68

De opbrengst was, blijkens staat n°. 77 bij de begrooting van 1852 gevoegd . » 55,232,972.92

Dus meer. ƒ 1,895,999.64

Over 1851 bedroeg de raming van de opbrengst der belastingen, volgens den staat n°. 77 bij de begrooting, voor dat jaar ƒ 53,494,197.66

De opbrengst was, blijkens den staat n°. 80 gevoegd bij de begrooting voor 1853 . » 56,016,355.62½

Dus meer ƒ 2,522,157.94½

Over 1852 was die opbrengst blijkens den staat n°. 76 bij de begrooting voor dat jaar, geraamd op . . . ƒ 54,186,630.45

De opbrengst, blijkens den staat n°. 80, gevoegd bij de begrooting voor 1854 was » 55,834,672.98

Dus meer ƒ 1,648,042.53

Over 1853 bedraagt het ¾ van de raming dier middelen . . . ƒ 40,823,793.07

En de opbrengst was over de negen eerste maanden . . . » 41,932,061.33

Dus meer ƒ 1,109,268.26

De opbrengsten overtreffen dus voortdurend de ramingen met aanzienlijke sommen.

Vooral daarop werd door de Regering gewezen, dat nog altijd een zware lastpost op de koloniale geldmiddelen drukte; de aanzienlijke uitgave namelijk, die gevorderd zal worden voor het herstel van het muntwezen in de O. I. bezittingen. Bij de wetsvoordragt te dier zake in de Staten-Generaal in 1852 gedaan, werd de uitgave daarvoor geraamd op ƒ 22,000,000 [illegible] voorhanden was

[illegible] ƒ 4,000,000
[illegible] koper » 7,250,000
ƒ 11,250,000

Dus nog te voorzien in eene som van ƒ 22,000,000.

Voor die uitgave was geen genoegzaam [illegible] aanwezig, het moest uit de opbrengst der [illegible] jaren gevonden worden.

De Regering moest dus, naar hare meening destijds, dubbel voorzigtig zijn, eer zij tot eene vermindering van inkomsten van de schatkist besloot. De herstelling toch van het muntwezen in Indie, is eene operatie van hoogst teederen aard; in haren loop konden zich ligtelijk onvoorziene omstandigheden voordoen, die de inspanning van alle krachten der koloniale kas vorderden. Het scheen dus onraadzaam al te veel op het geregeld inkomen van de koloniale bijdragen te rekenen.

Ook dat bezwaar is thans genoegzaam opgeheven. Blijkens de mededeelingen, gedaan bij de indiening van het wetsontwerp, regelende de bestemming van het batig slot der koloniale geldmiddelen over 1851, was eer dat jaar in 's Rijks schatkist gestort doch voor het herstel van het muntwezen gereserveerd eene som van . . ƒ 3,179,447.48

Blijkens de begrooting voor 1852, memorie n°. 75, werd uit de koloniale geldmiddelen voor het muntwezen gereserveerd, eene som van . . . » 3,000,000.00

Blijkens de memorie n°. 78 gevoegd bij de begrooting voor 1853 eene gelijke som van » 3,000,000.00

Te zamen ƒ 9,179,447.48

Deze sommen zijn voorhanden: want de koloniale geldmiddelen bragten in 1852 en 1853 meer dan de raming op. Inzonderheid was dit het geval in 1853. De raming is in dit jaar zeer ver overtroffen. Immers, blijkens de Memorie n°. 78 bij de begrooting voor 1853 gevoegd, werden de prijzen geraamd:

Voor de koffij op 24 cents per ½ N. p.
» » suiker op 26 gulden per 100 N. p.
» » tin op 47 » per 50 N. p.

terwijl de prijzen in de veilingen veel hooger liepen. Voor de koffij zullen die weinig minder dan 30 cents hebben bedragen, de tin bedong ƒ 72. — p. 50 n. p. Ook de suiker bedong hooger prijzen dan de raming. Zonder te beslissen, of het daaruit voortvloeijend meerder rendement onverdeeld ten behoeve van het herstel van het Indisch muntwezen gereserveerd zal kunnen worden, meenen de ondergeteekenden toch te mogen beweren, dat het voordeel, uit die groote stijging van prijzen voortvloeijende, groot genoeg zal zijn om, gevoegd bij de reeds genoemde en voorhanden som van ƒ 9,179,447.48, alle zorg voor het vinden van fondsen voor dat herstel weg te nemen. Men stelle dat voordeel slechts op vijf of zes millioenen, en men zal zich gereedelijk overtuigen dat thans genoegzaam beweerd kan worden dat de sommen tot het herstel van het Indisch muntwezen benoodigd, werkelijk voorhanden zijn. Dat herstel toch is eene operatie, die noodwendig over onderscheiden jaren verdeeld moet worden. Waar een zoo groot gedeelte der gevorderde kosten reeds in klinkende munt aanwezig is, kan het vinden van het nog ontbrekend gedeelte, (gesteld dat de raming, die in 1852 werd gemaakt niet voor reductie vatbaar ware) niet geacht worden eenig bezwaar te zullen opleveren.

Dit alles te zamen getrokken, zoo is de algemeene finantiële toestand deze. Er is gestadige vooruitgang in de Staats-inkomsten; er bestaat grond om aan te nemen dat de koloniale bijdragen van ƒ 14,500,000 ook in de toekomst aan de schatkist zal toevloeijen. Er is vermindering van uitgaven; vermindering die, wanneer de wetgeving zich onthoudt van overbodige uitgaven, bij de toenemende amortisatie ook telkens zal aangroeijen [illegible] vooreerst door de fondsen uit den verkoop van den Haarlemmermeer-polder voortvloeijende, niet onaanzienlijk zal zijn, indien ten minste de Regering met ijver daartoe werkzaam wil zijn. — Nadat het muntwezen hier te lande is hersteld, nu de fondsen voorhanden zijn om de kosten, tot herstel van het Indisch muntwezen gevorderd, te dekken, zijn er geene groote buitengewone uitgaven te voorzien. Er behoeft dus geene zorg te bestaan voor de naaste toekomst, ten ware het der Voorzienigheid mogt goeddunken, ons land met buitengewone rampen te bezoeken.

Ad. b. Is dus de toekomst voor onze financien zoo geruststellend, de begrooting voor het dienstjaar 1854, en de wijze waarop zij is opgemaakt, toonen al dadelijk aan, dat er ook voor dat jaar hoogst aanzienlijke overschotten te wachten zijn.

Daaromtrent meenen de ondergeteekenden op de volgende bijzonderheden te moeten wijzen.

Blijkens de aanspraak door den Minister van Financien, gehouden bij de indiening van de begrooting, is het totaalcijfer van de geraamde uitgaven . . ƒ 70,216,987.71

dat te vermeerderen is met de uitgaven voor het R. C. Kerkgenootschap, ad . . 479,549.18½

Maar er is teregt in het voorloopig verslag over het I hoofdstuk der begrooting gewezen op de omstandigheid dat ten onregte van de begrooting waren afgelaten posten van uitgaaf, waarvan men zeker is, dat zij voorkomen moeten. Zij zijn:

a. Het subsidie aan den Rijn-spoorweg en de vergoeding van rente ten behoeve van dien weg, te zamen . . . 640,000.00

b. De kosten van het stoomgemaal op den Hollandschen IJssel, vroeger geraamd op . . . 165,000.00

Het cijfer zou dus zijn: ƒ 71,501,536.89½

Maar dat cijfer is te hoog en zal hoogst waarschijnlijk niet worden uitgegeven. Er zijn posten van uitgaaf op de begrooting gebragt, die niet noodig zullen worden bevonden. Daaronder behooren inzonderheid:

a. De renten voor schatkistbiljetten . . ƒ 416,500.00

[illegible] van het depôt voor munt [illegible]

[illegible]

doen om de sommen [illegible]

die op de begrooting van 1852 vrijvallen,

en het vermoedelijk batig slot van 1853,

dat men, even als van de dienst 1852, op

4 millioen kan stellen, tot amortisatie van

schuld te besteden, kan dit in 1854 eene

nieuwe rente-vermindering ten gevolge hebben, die, matig gesteld, voor dat jaar kan bedragen . . . 150,000.00

[illegible]

De ondervinding leerde dat, bij een spaarzaam beheer van de begrootingen, ƒ 1,500,000 meer of min overblijft.

Blijkens de aanspraak van den Minister van Financien, bedraagt de besparing op de uitgaven in 1852 eene som van ƒ 1,471,083.64½; een bedrag dat bij de definitive afsluiting van de dienst, ongetwijfeld niet onaanzienlijk grooter zal bevonden worden, en even als in vorige jaren, meer dan ƒ 1,500,000 zal bedragen. Vermits onder dit cijfer intusschen de renten van de schatkistbiljetten begrepen zijn, die ook reeds in de bovenstaande som van ƒ 956,859 waren begrepen, zoo stellen de ondergeteekenden de vermoedelijke besparing, buiten die renten, slechts op 1 millioen, hetwelk gevoegd bij de evengenoemde som van ƒ 956,859, het bedrag van de aangevraagde, doch niet benoodigde uitgaven, in ronde som, op twee millioen brengt.

Het bedrag der middelen is uitermate laag geraamd. In 1852 was de gezamenlijke opbrengst ƒ 73,652,595.11. Zij worden thans geraamd op slechts ƒ 71,789,752.51½, dus bijna *twee* millioen minder.

Bestaat er grond om te vreezen, dat de middelen inderdaad zoo veel minder zullen opbrengen? In het noodlottige jaar 1848 stond de opbrengst van de belastingen in andere inkomsten van den Staat, met uitzondering van de koloniale bijdrage, genoegzaam gelijk met hetgeen nu voor 1854 wordt geraamd. Dat de tijdsomstandigheden van invloed kunnen zijn op de opbrengst der belastingen, zullen de ondergeteekenden geenszins tegenspreken, evenmin, dat de Minister van Financien dus voorzigtig handelt met de raming van de middelen niet te hoog op te voeren. Maar ook die voorzigtigheid kan overdreven worden. In het voorloopig verslag over het wetsontwerp op de middelen is als voorbeeld, gewezen op de mogelijkheid dat de daling van den prijs der effecten dadelijk van invloed zou zijn op de opbrengst van het successieregt. En in het voor de Financien zoo rampspoedige jaar 1848, toen de prijs der effecten zoo zeer was gedaald, bragt het successieregt nog vier tonnen gouds meer op dan thans voor 1854 voor dit onderwerp wordt geraamd! Bij eenen veel hoogeren stand van den prijs der effecten, bragt dit middel in 1852 daarentegen nog minder op, in 1851 meer. Men ziet dus dat deze opbrengst nog van andere omstandigheden afhangt.

Hoe dit zij, het is een feit, dat de gewone middelen, eenige jaren achtereen, de raming met twee millioen meer of min overtroffen. Er is, de ondergeteekenden herhalen het, geen grond tot vrees, als of dit in 1854 het geval niet zou zijn, geene reden om niet te voorzien dat de dienst van 1854 niet even als de vorige diensten, een batig slot van vier millioen, min of meer, zou overlaten. Men houde daarbij in het oog, dat onder de geraamde uitgaven door de Regering reeds begrepen is eene som van ƒ 789,362.50 voor amortisatie van schuld: de tijdige aanwending dier som, indien zij wordt toegestaan, zal op nieuw vermindering van uitgaven voor renten aanbrengen. Laat derhalve de algemeene finantiële toestand eene vermindering van lasten toe, de allernaaste toekomst levert daartegen in het minst geen bezwaar op.

II. Boven is reeds aangemerkt, dat, al deelde men overigens het gevoelen der Regering, omtrent het raadzame, om niet te spoedig tot vermindering van lasten over te gaan, bijzondere omstandigheden thans dringend voorziening eischen. De algemeene duurte van levensmiddelen vordert, naar de overtuiging der ondergeteekenden, dat de schatkist eenig offer brenge aan het algemeen belang, dat er meer worde gedaan dan door de Regering wordt voorgesteld te doen.

Zonder te willen vooruitloopen op het oordeel der Kamer over het wetsontwerp, waarbij eene tijdelijke afschaffing van het invoerregt op de granen wordt voorgesteld, meenen zij toch reeds nu te mogen beweren, dat die afschaffing van geenen gewigtigen invloed kan zijn, om den aanvoer van levensmiddelen aan te moedigen. Of het mud aardappelen 10 dan wel 5 cents invoerregt betaalt, of de tarwe en rogge 2 à 3 pct. invoerregt betalen, of daarvan ontheven zijn, dit kan bezwaarlijk vermeerdering van invoer te weeg brengen. Zelfs zou men in die opheffing eene minder gunstige zijde kunnen vinden. De rogge en gerst, hier ingevoerd, komen hoofdzakelijk hierwaarts om te dienen als grondstof voor de [illegible]. En zonder nu aan deze belangrijke fabrijken een voordeel te willen misgunnen, zoo meenen echter de ondergeteekenden dat zij, die zich in de laatste tijden in eene zoo ongekende mate van voorspoed mogen verheugen, juist niet degenen zijn, die, in tijden van duurte in de allereerste plaats de zorg van de Regering en van de wetgeving vorderen.

Bij de keuze tusschen de verschillende middelen, die zich voordoen om eenige lenigingaan te brengen in den druk, dien de duurte der levensmiddelen [illegible], moest de aandacht wel in de eerste plaats vallen op de accijnsen op het gemaal en geslagt.

Die gehaatste [illegible] uit de rei onzer belastingen [illegible] en daarom het voorstel niet [illegible] af te schaffen. De opbrengst van den accijns op het gemaal inzonderheid is te groot dan dat de schatkist daarvan verstoken kunne blijven zonder dat nieuwe bronnen van inkomst in de plaats daarvan geopend worden. Een voorstel daartoe kwam hun voor op dit oogenblik ontijdig te zijn, vooral omdat de beraadslagingen daarover eenen geruimen tijd zouden wegnemen, eenen tijd des te kostbaarder, omdat de hulp spoediger wordt gevorderd.

Zij hebben dus gemeend zich te moeten bepalen tot een voorstel, waartegen zoodanig bezwaar niet te maken is. Zij toonden boven aan dat voor de dienst van 1854 [illegible] moedelijk overschot van vier millioen te [illegible] dien men nu tot eene vermindering van lasten [illegible] bedrage van ƒ 3,659,000, dan blijft [illegible] voorstel [illegible] dan slechts [illegible] inkomsten af met een gering [illegible] waarmede de rentelast in de laatste jaren reeds is en nu nog onmiddelijk kan worden verminderd. Blijkens de Mem. van Toel. tot het IX hoofdstuk A der Staatsbegrooting voor 1854 bedroeg de vermindering van rente van 1851—1853 eene som van . . . ƒ 857,922.30

Renten van nog te besteden overschotten van dienst van 1852 en 1853, geraamd op 6 mill. à 4 pct. . . . » 240,000.00

Renten van het fonds der muntbiljetten » 390,353.00

ƒ 1,488,?01.30

Er blijft dan nog eene speling over van bijna 2½ millioen die men op de opbrengst der middelen kan te kort komen, zonder dat het evenwigt tusschen ontvangsten en uitgaven worde gestoord. En mogten onvoorziene rampen ons Vaderland treffen, mogt het zelfs in oorlog gewikkeld worden, de aanzienlijke sommen, die men thans aan de amortisatie van schuld beschikbaar heeft, de [illegible] het Departement van Koloniën, voor het herstel van het muntwezen, zouden ruim toereikend [illegible] in den eersten nood te voorzien.

Het is de boven vermelde vermindering van inkomsten, waartoe de ondergeteekenden de Kamer in overweging geven het voorstel te doen.

De opbrengst van het geslagt is geraamd op	*f*	790,500
10 p. c. Coll. zegel	"	79,050
38 opc	"	330,429
	f	1,199,979
Die van het tonnegeld is geraamd op . .	*f*	400,000
13 opc	"	52,000
	f	1,651.979

De redenen die hen tot de keuze dezer middelen hebben bewogen, zijn de volgende:

Uit onderscheidene berekeningen blijkt dat de accijns op het geslagt, door elkander, aan den verbruiker tien cents het Nederlandsch pond kost. De vermindering van den prijs van het vleesch met dat bedrag meer of min zal eene groote verligting zijn voor de mindere burgerklasse. Voor de geringere klasse, voor welke het rundvleesch, reeds om zijnen hoogen prijs, een te duur voedsel is, zal deze verligting weinig baten. Maar de eerste wordt over het algemeen het zwaarst getroffen door de duurte van levensmiddelen. Indien onder de geringere klassen tijdelijke verhooging van arbeidsloon, of zelfs de weldadigheid veel kan bijbrengen om den druk van dure tijden te lenigen, niets daarvan komt ten bate van al degenen, die van een vast inkomen moeten leven, of wier kleinhandel gedrukt wordt door de algemeene duurte en de daarmede gepaard gaande vermindering van consumtie. Voorzeker verdient deze zoo hoogst nuttige stand der Maatschappij de belangstellende zorg van den wetgever.

Pleit deze reden reeds krachtig voor het wegnemen van eene belasting, welker afschaffing in dezen tijd, oogenblikkelijke vermindering van prijs kan te weeg brengen, nog meer en krachtiger redenen pleiten sterk voor het geheele afschaffen van dit middel van inkomst. De toenemende uitvoer van slagtvee, een verschijnsel zoo voordeelig voor onzen landbouw, werkt mede om de prijzen van het vee te verhoogen. Vermindering van verbruik is daarvan het noodzakelijk gevolg. En teregt is reeds dikwijls aangemerkt dat het voor onze arbeidende klasse te wenschen ware, dat zij de gelegenheid had om zich meer dierlijk voedsel te verschaffen. De mogelijkheid daartoe is nu nog geringer dan vroeger. — Een bezwarend uitvoerregt zou nog grooter kwaad stichten. De ondergeteekenden behoeven dit niet te betoogen. Gaat men evenwel na, dat buitenslands geen zoodanige accijns [illegible], dat het slagtvee in Engeland, werwaarts de meeste uitvoeren zich rigten, zonder eenig bezwaar dan de weinig beduidende kosten van vervoer, aan den verbruiker wordt geleverd, terwijl de verbruiker hier te lande den accijns betalen moet, dan is het onwederlegbaar, dat die accijns dezelfde werking heeft als eene premie van uitvoer; — dat hij een beschermend regt daarstelt ten gunste van den vreemdeling, ten nadeele van den inlandschen verbruiker.

Hierin ligt, naar het oordeel der ondergeteekenden, de veroordeeling van dit middel van inkomst opgesloten: een grond van veroordeeling die zoo sterk is, dat, bestond zelfs de tegenwoordige meer oogenblikkelijke aandrang niet, ook dan nog het onhoudbare dier belasting, wanneer de behoefte der schatkist ze niet dringend vorderen, middagklaar blijkt.

Wat de afschaffing der tonnegelden betreft, ook hier loopen het oogenblikkelijk en het duurzaam belang in één punt te zamen.

Het tonnegeld is eene belasting, die, in naam, van de scheepvaart wordt geheven, maar die met der daad drukt op den handel. Van de zijde van den handel is meermalen met nadruk en in bijzonderheden gewezen op het groote [illegible] dat op de schepen, die onze havens bezoeken, rust; een [illegible] veel grooter dan in de havens in de ons omringende [illegible] gelegen, waarmede onze handel mededingen moet. [illegible] de Nederlandsche havens is in dezelfde verhouding [illegible] de tolkosten die ten laste der schepen komen, [illegible] Antwerpen, Hamburg of Bremen.

Wat de rol is, die de wetgeving [illegible] het de regeling van belangen van handel en [illegible] hebben de scheepvaartwetten overtuigend bewezen. De wetgeving moet alleen noodelooze hinderpalen wegnemen; de ijver en ondernemingszucht van particulieren is hier te lande geenszins zoo geheel uitgedoofd, als velen in 1850 vreesden. De groote bloei van onzen scheepsbouw en van onze scheepvaart is daar om dit te bewijzen.

Het tonnegeld nu is een hinderpaal voor onzen handel. De gesteldheid onzer geldmiddelen laat de opruiming daarvan toe. Er dient daarmede dus niet gewacht te worden. Vooral niet omdat de afschaffing van deze belasting van grooteren [illegible] kan zijn tot begunstiging van den aanvoer van levensmiddelen dan de afschaffing van het invoerregt op de granen. Immers dat invoerregt drukte den eigenaar of den [illegible] eerst dan, wanneer de granen het entrepot verlieten; [illegible] zij in entrepot waren, hadden zij geene lasten te [illegible]; evenmin wanneer zij weder uitgevoerd werden. Het bestaan of niet bestaan dier uiterst matige regten was [illegible] buitenlander van weinig belang, en moest van [illegible] zijn op zijne keuze om zijne granen naar Nede[illegible] te verschepen. Op den verkoopprijs maakte, [illegible] den tegenwoordigen tijd het invoerregt zeer weinig [illegible] verschil.

Maar de afschaffing van het tonnegeld is nu dadelijk en in elk geval te behalen voordeel [illegible] scheepseigenaar. Zij kan en moet van invloed zijn op den stand der vrachten. Zij kan dus dadelijk vreemde reeders [illegible], om hunne schepen herwaarts te rigten. De hooge stand van de scheepsvrachten is, juist in den tegenwoordigen tijd, een belangrijke hinderpaal tegen den vervoer: men kan thans, zoo men wil, ook daaraan te gemoet komen.

Om deze redenen hebben de ondergeteekenden gemeend bij voorkeur hunne keus op de afschaffing van deze beide belastingen te moeten vestigen.

Wat den accijns op het geslagt in het bijzonder betreft, zoo verwachten de ondergeteekenden de tegenwerping, dat de ondervinding van het vorige jaar geleerd heeft, hoe weinig invloed de afschaffing van zoodanige accijnsen op den prijs der levensmiddelen uitoefent. De accijns op het geslagt van varkens en schapen werd afgeschaft, zoowel voor het Rijk als voor vele gemeenten, zegt men, en de prijs, in plaats van te dalen, is nog gestegen. Veelal is men zelfs geneigd om het daarvoor te houden, dat het voordeel, uit de afschaffing van den accijns op het geslagt ontstaande, een zuivere winst voor de vleeschhouwers, maar niet voor de verbruikers oplevert: derhalve een nutteloos verlies voor de schatkist.

Tegen deze tegenwerping geldt de volgende beschouwing. Het feit, dat de prijs van het varkensvleesch in het vorig jaar, niettegenstaande de afschaffing van den accijns gestegen is, is niet te ontkennen. Men zal dit verschijnsel evenwel toch bezwaarlijk aan die afschaffing willen toeschrijven; het was bloot het gevolg van toenemende consumtie; het zou niet weggebleven zijn, wanneer de accijns in wezen ware gebleven. — Maar wanneer de wetgeving alle hinderpalen weg ruimt, doet zij alles wat van haar in redelijkheid kan gevorderd worden. Allerminst kan men van haar vergen, dat zij zich menge in de handelingen van koop en verkoop tusschen de ingezetenen onderling. Is het bekend dat de accijns op het geslagt is afgeschaft, dat dit een verschil van ongeveer 10 cent per pond uitmaakt, de wetgeving moet het aan de ingezetenen, en aan de vrije mededinging overlaten, dat de prijs zich dienovereenkomstig regele. Verkiezen de ingezetenen zich aan een ouden monopoliegeest te onderwerpen, en onredelijke eischen in te willigen, men wijte dit niet aan de wetgeving. Het is bekend dat zeer geaccrediteerde vleeschhouwers het vleesch tot minderen prijs afgeven dan hunne beroepsgenooten. Indien nu vooroordeel of gemak de ingezetenen weerhoudt van de moeite om zelve pogingen aan te wenden tot het verkrijgen van hetzelfde voordeel, men wijte dit niet aan de wetgeving, noch vordere dat zij, die meer ijver hebben tot bevordering van hun eigenbelang, van een voordeel verstoken blijven, dat de meer gemakkelijken niet willen opsporen. Bestond er hier of daar werkelijk een monopolie, het schijnt eigenaardig tot de roeping der gemeentebesturen te behooren, om de noodige middelen te beramen, om dit tegen te gaan. Maar de wetgever kan zich daarmede niet inlaten, noch aan de ingezetenen den weg tot verkrijging van goedkoop voedsel wijzen, anders dan door het wegruimen van beletselen, en het openen van vrije mededinging.

III. In de laatste plaats hebben de ondergeteekenden hun eigenlijk voorstel nog kortelijk toe te lichten.

Art. 1 stelt de opheffing van het tonnegeld voor, met behoud van de verpligting om de schepen te doen meten. Zoowel ter berekening van binnen- en buitenlandsche ongelden als daar zijn kanaal- haven- vuur- loodsgelden, die veelal per ton worden berekend, als zelfs voor de berekening van vrachten, is het van gewigt dat die meting blijve bestaan. Zij veroorzaakt geene noemenswaardige kosten noch oponthoud, en de wettelijke bepalingen dienaangaande kunnen dus ongehinderd blijven bestaan. De handel en de scheepvaart zijn er aan gewoon.

Art. 2. Eene wijziging van Art. 8 der wet van 8 Aug. 1850 (Stb. nº 47) is noodzakelijk, om zwarigheden bij eene eventuele toepassing van die wetsbepaling te voorkomen, wanneer het tonnegeld afgeschaft mogt zijn.

Art. 3. Dáár waar de heffing der gemeente-opcenten op het geslagt volgens de rijks-wetten geschiedt, zou de afschaffing van den Rijks-accijns ongelegenheid kunnen baren voor de gemeenten, wanneer haar de tijd ontbrak om eigen heffing van dit middel te verordenen voor zoo ver zij het als bron van inkomst wenschen te behouden. De ondergeteekenden stellen daarom voor de Rijkswetten op dezen accijns nog in werking te laten in die gemeenten [illegible] tijd van [illegible] noog is voor de gemeentebesturen [illegible] vorm van inning der belasting aan te nemen. Voor welke gemeenten zoodanig uitstel noodig is, zal de Koning het best beslissen. — Groot bezwaar in de toepassing zal dit voorschrift niet opleveren: in de meeste, en althans in alle groote Hollandsche steden wordt de Rijks-accijns thans naar aanleiding van art. 20 der wet van 2 Aug. 1822 (Stbl. nº 31) door de gemeente ontvangers geheven. Daar bestaan dus reeds plaatselijke verordeningen en zal het zeer weinig moeite in hebben, die voor zoo veel noodig aan te vullen.

Art. 4. De ondergeteekenden zijn van meening dat deze zelfde wet de veranderingen in het tarief van regten behoort te bevatten, die een noodzakelijk gevolg zijn van de afschaffing van den accijns. — Bij uitbreiding van de wet van 3 Sept. 1[illegible] (Stbl. nº. 101) stellen zij voor het geheel versche vleesch, vrij van regten te laten invoeren. Uit den aard der zaak volgt, dat dit een voordeel is, dat alleen voor de bewoners der landgrenzen van eenige beteekenis kan zijn, doch dat dan ook voor deze geenszins van belang is ontbloot. Voorzigtigheidshalve kan, meenen zij, de wet ook bepalen, dat onder versch vleesch ook dat begrepen is, wat, vooral in den zomer, ter afwering van oogenblikkelijk bederf, met eenig los zout bestrooid is, in onderscheiding van alle ander, dat door eigenlijke inzouting of inpekeling, voor langdurige bewaring geschikt is. Die bepaling schijnt noodig, om de grensbewoners vrij te waren voor kwellingen, wanneer soms eenig versch vleesch, gelijk in den zomer, bij vervoer dikwijls pleegt te geschieden, met eenig zout is besprenkeld, zonder daarom gezegd te kunnen worden eigenlijk ingezouten te zijn.

Ook de afschaffing van de regten van invoer op het slagtvee, meenen de ondergeteekenden te moeten voorstellen.

Wel is dit regt van luttel beteekenis. Maar, hoe gering het regt ook zij, het is oneigenaardig, dat er een invoerregt op het levend vee geheven worde, wanneer men het regt op het vleesch afschaft, en voor zoo veel het gezouten is, dat regt beperkt tot het bedrag van den accijns, die voor het gebezigde zout geacht wordt verschuldigd te zijn.

's Gravenhage, 8 November.

Wegens plaatsgebrek zijn wij genoodzaakt, Buitenland, onderscheidene artikelen en ook het vervolg der Regerings-antwoorden op de Verslagen der Kamer betrekkelijk de Staatsbegrooting, tot een volgend nº. te laten liggen.

Ten aanzien van het heden in de Tweede Kamer gedane voorstel, vernemen wij met genoegen, dat onderscheidene andere leden [illegible] waren tot het voorstel mede te werken. Daar men [illegible] verschillende redenen, den meest mogelijken spoed bij dat voorstel te moeten in acht nemen en dewijl vele leden nog niet in de residentie aanwezig waren, heeft men zich tot een negental bepaald, te meer daar een al te groot aantal voorstellers minder wenschelijk toescheen.

Naar men ons verzekert — zegt de *Echo Universel* — zou de heer van Reenen bepaaldelijk afstand doen van de portefeuille van Binnenlandsche Zaken en benoemd worden tot commissaris des Konings in de provincie Noord-Holland, ter vervanging van den heer van Ewijck, die zijn ontslag gevraagd en verkregen zou hebben. De heer van der Heim van Duyvendijke, commissaris des Konings van de provincie Zuid-Holland zou daarentegen tot Minister van Binnenlandsche Zaken benoemd worden.

Volgens hetzelfde blad zou er ook sprake zijn van het terugroepen van den heer Duymaer van Twist, als gouverneur-generaal van Ned. Indië, [illegible] plaats door den luitenant-generaal de Stuers (?) zou worden ingenomen.

De Tijd wijst op het Ingezonden stuk: „*De gedenkdag der Hervorming*," voorkomende in ons no. 141 alleen „omdat *de Tijd* niet gewoon is, zulke onverstandige en onredelijke aanvallen in *de Grondwet* aan te treffen." [illegible] in dat stuk geen aanval gezien tegen eenig kerkgenootschap, welk [illegible]. Onze antecedenten zijn, meenen wij, dáár om te doen vertrouwen, dat het stuk in dat geval geen plaats in ons blad zou hebben gevonden.

Dat wij overigens niet verantwoordelijk zijn voor meeningen en stellingen, in *Ingezonden stukken* ontwikkeld, zal *de Tijd* wel met ons beamen. In elke courant behoort die rubriek de gelegenheid te zijn, waardoor ieder zijne gevoelens kan mededeelen, om wederantwoord uit te lokken en daardoor welligt tot de kennis der waarheid te kunnen geraken.

De *A. C.* zegt, dat de heer baron Sloet [illegible] Oldhuis, lid van de Tweede Kamer, sedert [illegible] dagen ernstig ongesteld is, zoodat hij zich [illegible] geneeskundige behandeling bevindt, de kamer houdt en veel bedlegerig is. De heer Sloet [illegible] hervatting der werkzaamheden bij de Tweede Kamer niet kunnen bijwonen.

[illegible]s-Courant der Effecten.

AMSTERDAM, 8 November 1853.

Fonds	Pct.	Koers	Fonds	Pct.	Koers
Nederland.			**Rusland.**		
Ned. W. Schuld.	2½	62 [illegible]	*Hope* [illegible]	5	104[illegible]
Dito Certificat.	3	75 1/8	Dito 1828/18[illegible]		
Dito dito	4	93 11/16 3/4 11/16	Cert. 1831/1838	5	
O. I. Leening.	4	93 3/4	Dito Dito	4½	
Amort. Syndic.	3½		Dito *Hope*	4	
Hand.-Maats.	4½		Dito *Stieglitz*	4	88 5/8
Belgie.			Dito dito 5e Ser.	4	
Certificaten.	2½		Inschr. Assig.	6	
Dº *Rothschild.*	2½	50 5/8	Certific. dito.	6	70 3/4
Frankrijk.					
Obligatien.	3		**Polen.**		
Spanje.					
Nieuwe	1	21 3/4 7/8 13/16	Obligatien	4	
Dito Buitenl.	3		**Oostenrijk.**		
Dº Binnenl. s/m.	3	40 13/16 7/8			
Bew. Sp. Com.		5 7/16 9/16 1/2	Metalliek	5	77 1/8 1/4
Amort. Schuld.		4 7/8	Dito bet. Amst.	5	90 3/4 7/8
Portugal.			Dito letter B.	5	90 3/4 7/8
Londen nieuwe.	5	37 9/16 13/16	Dito 1847	2½	89 7/8
Dito uitgest.	4	[illegible]/16	Dito 1851/1852	2½	89 7/8

Braz., bij Roths. p. s. 500. 5 pct. 96; Mexic. te Lon[illegible] 3 pct. 24 5/8, 3/4, 5/8; Dito Onb. 24 7/16, [illegible], 1/2; Gren. te Lon[illegible] Onb., 8 11/16, 1/4; Dito Uitgest. 8 1/16, 1/4; Ecuador 3 7/8; Pe[illegible] 4½ pct. 70 [illegible].

Zonder, dat het verschil in de prijzen heden noemenswaardig was, kan de stemming algemeen williger beschouwd, w[illegible] veel handel in de hoofdsoorten van Hollandsche zoo [illegible] vreemde effecten. Amerik. fondsen zijn hiervan echter [illegible] die in deze markt zeer flaauw was.

Bij JOH. NOMAN EN ZOO[illegible] [illegible]venhage.